

Auringonpaiste on poissa. Sade ja viiltävä tuuli tuntuu ihollasi. Mielikuvituksesi vie minut synkeisiin tunnelmiin. Luonnon mieletön kauneus on nukahtanut hetkeksi tai sitten en vain voi nähdä sitä. Kuljen pitkin kapeaa ja sokkeloista polkua keskellä pimeän metsän. Tiedän mistä olen tulossa, sinne toivoisin takaisin, mutta tiedostan päämäärän olevan jotain uutta, mutta mitä, sitä en osaa sanoa. Vain toisovosi paremaasta huomisesta auttaa jaksamaan läpi pimeyden. En tiedä kauanko pimeys kestää. Mieleni ei toimi niinkuin maan vuorokaudet. Se ei ilmoita vuorokausirytmäänsä. Sieluni riemu on asettunut unten maille. Pelkään sen nukkuneen kokonaan pois. Itsesääli, paratiisin käärmeen tavoin houkuttelee minua luokseen. Toivo ja usko paremmasta hätistää tuon iljetyksen. Polku haarautuu vähän väliä, enkä tiedä minkä tien valita. Joudun anelemaan kohtalolta armoa. Niin tai näin, joskus olen vielä perillä